

ZÁSADY ÚSTAVNÉHO SÚDU DO HODNOTENIA DÔKAZOV VŠEOBECNÝM SÚDOM

Primerane vysvetlený záver všeobecného súdu o väčšej hodnovernosti niektorého z dôkazov, pokiaľ nie je vyvrcholením zjavného omylu či extrémneho excesu v procese uzatvárania skutkových záverov, je prirodzeným výsledkom procesu voľného hodnotenia dôkazov a sám osebe neindikuje možnosť vyslovenia porušenia ústavných garancií súdnej ochrany v zmysle čl. 46 až čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 200/2023 z 5. apríla 2023)

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **P. R.**, zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom, Floriánska 16, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 5 T 31/2019-1638 z 28. februára 2020, rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 To 47/2020-1772 z 23. septembra 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Tdo 20/2022 z 30. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :**I.****Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Tdo 20/2022 z 30. novembra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Navrhuje priznať mu finančné zadost'učinenie v sume 5 000 eur, a to spoločne a nerozdielne od Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“), Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a najvyššieho súdu. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Košice okolie č. k. 14 C 542/2016-44 z 8. septembra 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 18/2017 z 20. apríla 2017 v konaní o zaplatenie 157 000 eur s príslušenstvom boli sťažovateľ ako žalovaný v 1. rade spolu s J. R. ako žalovanou v 2. rade zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi – P. Z., sumu 152 000 eur spolu s úrokmi z omeškania. Súd v časti o zaplatenie sumy 5 000 eur konanie zastavil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 5 T 31/2019-1638 z 28. februára 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 221 ods. 4, § 36 písm. l), 38 ods. 2 a 3 a § 39 ods. 1 a 3 písm. c) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní piatich rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) a ods. 4 Trestného zákona ho súd zaradil pre účely výkonu trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad v trvaní jedného roka.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie sťažovateľ, ako aj prokurátor proti výroku o treste v neprospech sťažovateľa, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 6 To 47/2020-1772 z 23. septembra 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e) a ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu; v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil sťažovateľovi podľa § 221 ods. 4, § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní desiatich rokov; podľa § 48 ods. 2 písm. b) a ods. 4 Trestného zákona ho zaradil pre účely výkonu trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia; podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad v trvaní jedného roka a podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie sťažovateľa zamietol.

5. O dovolaní sťažovateľa podanom z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku proti rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že v jeho trestnej veci nebola preukázaná objektívna, ako ani subjektívna stránka obzvlášť závažného zločinu podvodu. Namieta, že dosiaľ nedostal presvedčivú odpoveď, ako mal poškodeného uviesť do omylu. Vo vzťahu k subjektívnej stránke trestného činu podvodu (s poukazom na časť právnej vety rozhodnutia R 57/1978) konštatuje, že v súvislosti so zmluvou o pôžičke sa môže trestného činu podvodu dopustiť len osoba, ktorá v čase jej uzatvorenia vedela, že finančné prostriedky, ktoré jej boli takto poskytnuté, nevráti, čo sa v jeho prípade nestalo, keďže reálne rozbiehal podnikateľskú činnosť (výpovede R., P., M., Z., ale aj listinné dôkazy – zaobstaranie si kamennej prevádzky garáže ako skladovacích priestorov a rekonštrukcia priestorov v hodnote 110 000 eur). Uvádza, že jeho podnikateľské očakávania sa nenaplnili, pričom neschopnosť dodržať zmluvný záväzok nemôže byť kvalifikovaná ako trestná činnosť.

7. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že mu nemôže byť na ťarchu nevyvinutie žiadnej miery opatrnosti zo strany poškodeného, ktorý mu už v minulosti požičal finančné prostriedky, ktoré mu neboli vrátené včas. Namieta aj nevykonanie dôkazu, a to výsluchu svedkov p. P. a p. D. Výšku uloženého trestu považuje za „drakonickú“. Akcentuje takmer osem rokov trvajúce konanie a skutočnosť, že záujem spoločnosti na potrestaní páchatel'a plynutím času klesá (dosiaľ nebol súdne trestaný a viedol riadny život). Konajúce súdy sa podľa jeho názoru

nevysporiadali s jeho tvrdením a tvrdením jeho bývalej manželky o tom, že na nich bol vyvíjaný nátlak vo vzťahu k podpisu zmluvy na 157 000 eur, pričom išlo o nadhodnotenie reálne poskytnutej pôžičky. Konštatuje, že najvyšší súd odmietol dovolanie z dôvodu, že je povinný rešpektovať skutok ustálený súdom nižšieho stupňa. Namieta, že práve proti naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu smerovali jeho výhrady, ktoré spočívajú v porušení namietaných práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv (bod 1 tohto uznesenia, pozn.) rozhodnutiami všeobecných súdov, ktorými bol sťažovateľ právoplatne odsúdený za spáchanie obzvlášť závažného zločinu podvodu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté ním podané dovolanie. Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu označených práv z dôvodu nepreukázania naplnenia znakov skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podvodu, nevykonaním navrhovaných dôkazov zo strany konajúcich súdov a neprimeranosťou uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom okresného súdu:

9. Vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

10. Sťažovateľ mal možnosť podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie krajskému súdu. Takéto odvolanie aj podal a bolo o ňom rozhodnuté rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

11. Právomoc ústavného súdu je daná výlučne na prieskum rozhodnutí z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní neboli porušené ústavnými predpismi chránené práva a slobody účastníka, či konanie bolo vedené v súlade s ústavnými princípmi a či toto konanie možno ako celok považovať za spravodlivé (m. m. Ústavný súd Českej republiky I. ÚS 3235/15, bod 23 odôvodnenia). Zároveň je ústavný súd v rámci svojej prieskumnej právomoci spravidla viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde).

12. Sťažovateľ namieta, že v jeho trestnej veci nebola preukázaná objektívna a subjektívna stránka skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu podvodu. Je toho názoru, že dosiaľ nedostal presvedčivú odpoveď na to, ako mal poškodeného uviesť do omylu. Z uvedenej argumentácie sťažovateľa je zrejmé, že námietku, ktorá by v danej veci mohla mať ústavnoprávny rozmer, neadresuje proti konkrétnemu všeobecnému súdu. Len vo všeobecnosti namieta, že v otázke uvedenia poškodeného do omylu nedostal presvedčivú odpoveď.

13. Ústavný súd v tejto súvislosti akcentuje, že z obsahu predmetných námietok sťažovateľa nie je jasne zrejmá ich adresnosť. Považuje preto za potrebné najskôr zdôrazniť, že na účel predídienia tomuto stavu slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a akákoľvek iniciatíva ústavného súdu, ktorá by smerovala k dotváraniu nie formálnej, ale vecnej stránky ústavnej sťažnosti (ktorou odôvodnenie ústavnej sťažnosti nepochybne je, pozn.), by znamenala neprípustný aktivistický zásah do jej obsahových náležitostí, čo by sa prirodzene priechilo postaveniu a právomoci ústavného súdu v tomto type konania (m. m. I. ÚS 185/2021). Keďže v petite namieta ako porušiteľ a jeho práv krajský súd, ako aj najvyšší súd, ústavný súd pristúpil k posúdeniu námietky podľa bodu 12 tohto uznesenia tak, ako je uvedené v jeho nasledujúcich častiach.

14. Námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa naplnenia subjektívnej a objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podvodu, ktoré sťažovateľ prezentoval aj v podanom dovolaní, sa najvyšší zaoberal v rozsahu strán 9 až 11 napadnutého uznesenia. Vo všeobecnosti najskôr konštatoval jeho viazanosť konečným skutkovým stavom (skutkovými zisteniami, ktoré vo veci vykonali okresný súd, ako aj krajský súd, ktorý v kontexte uvedeného dovolacieho dôvodu nemôže dopĺňať a ani meniť). V časti odôvodnenia týkajúcej sa naplnenia objektívnej stránky trestného činu správne vyhodnotil, že v rámci dovolacieho konania je oprávnený vychádzať len z takej formulácie skutku, akú ustálili všeobecné súdy v pôvodnom konaní (sp. zn. 5 T 31/2019). S ohľadom na nemožnosť korigovať skutok dospel k záveru, že tak, ako bol ustálený, napĺňa skutkovú podstatu obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona (s poukazom na § 125 ods. 1 Trestného zákona). Ústavný súd sumarizuje, že jeho ingerencia do uvedeného posúdenia najvyššieho súdu by bola opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, k čomu v danom prípade nedošlo. Sťažovateľ zároveň neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že rozhodnutie najvyššieho súdu má také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľa.

15. K námietkam sťažovateľa týkajúcim sa naplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty predmetného trestného činu najvyšší súd poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. k. Tpj 39/2010 zo 14. júna 2010 (R 3/2011), v zmysle ktorého nie je dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že v konaní nebola preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane,

t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia.

16. Najvyšší súd teda rešpektoval podstatné východisko (zákonný rozsah) dovolacieho prieskumu v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku spočívajúce v tom, že správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť, pričom sa zameril na posúdenie správnosti právnej kvalifikácie podľa skutkovej vety. Tieto zistenia vedú k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je z pohľadu ústavného súdu ústavne udržateľné.

17. Keďže námietky týkajúce sa skutkových zistení sťažovateľ namietal aj v konaní pred krajským súdom (neboli predmetom prieskumu najvyššieho súdu), ústavný súd sa v rámci materiálnej ochrany práv sťažovateľa oboznámil aj so znením namietaného rozsudku krajského súdu.

18. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

19. Sťažovateľ argumentuje, že nedostal presvedčivú odpoveď na to, ako mal poškodeného uviesť do omylu, k čomu dopĺňa, že skutková veta rozsudku okresného súdu, ktorým bol uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu podvodu, je založená na tom, že mal poškodeného uviesť do omylu v otázke účelu použitia finančných prostriedkov. V priebehu konania však bolo (podľa jeho názoru) preukázané, že išlo o pôžičku na konkrétny úmysel. Napriek tomu krajský súd vyhodnotil dotknutú pôžičku ako účelovo neviazanú. Ústavný súd identifikoval predmetné tvrdenie krajského súdu na s. 16 rozsudku krajského súdu. Túto skutočnosť však krajský súd na danom mieste konštatoval v odlišnej súvislosti, ako naznačil sťažovateľ, a teda v súvislosti s údajnou účasťou poškodeného na podnikaní sťažovateľa, čo v ústavnej sťažnosti nenamietal (krajský súd nenechal výrok o vine a stotožnil sa s argumentáciou prvostupňového súdu). V otázke uvedenia sťažovateľa do omylu krajský súd dôvodil, že istú formu uvedenia do omylu videl už v tvrdení poškodeného, že ak by mal vedomosť o dlhoch sťažovateľa, žiadne finančné prostriedky by mu nepožičal. Podľa názoru ústavného súdu je podstatnou aj časť rozsudku krajského súdu, v ktorej poukazuje na dôležitosť faktu, či bol sťažovateľ v čase, keď preberal pôžičku, túto aj schopný vrátiť.

V nadväznosti na to konštatoval, že z ekonomického hľadiska sťažovateľ nebol schopný pôžičku vrátiť, čo podľa neho tiež potvrdzovalo jej podvodné vylákание. V neposlednom rade krajský súd vnímal tvrdené rozbiehanie podnikateľského zámeru a tomu prislúchajúce kroky ako formálne, postrádajúce efektívnosť či «*len na oko*» (k predmetnému s. 17 a 18 rozsudku krajského súdu, pozn.). Vzhľadom na spôsob argumentácie prezentovaný v ústavnej sťažnosti a už popísané skutočnosti ústavný súd nemohol urobiť záver o nedostatočnej odpovedi krajského súdu v časti uvedenia poškodeného do omylu.

20. Ústavný súd považuje za potrebné (v intenciách námietok uvedených v ústavnej sťažnosti) pripomenúť, že pokiaľ všeobecné súdy rešpektujú ústavné garancie obsiahnuté najmä v čl. 46 až čl. 50 ústavy, nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s ním sám nestotožňoval (m. m. II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012, III. ÚS 373/2015). Záver súdu o (väčšej) hodnovernosti niektorého z dôkazov, resp. niektorej výpovede, ktorý v prejednávacom prípade tento primerane vysvetlí, je prirodzeným výsledkom procesu voľného hodnotenia dôkazov a sám osebe neindikuje možnosť vysloviť porušenie označených práv len z dôvodu, že sťažovateľ sa domnieva, že niektoré dôkazy mali byť hodnotené rozdielne (pokiaľ záver súdu nie je vyvrcholením zjavného omylu či extrémneho excusu v procese utvárania skutkových záverov, pozn.).

21. Pokiaľ ide o sťažovateľove námietky, že v jeho trestnej veci nedošlo k vykonaniu dôkazu, a to výsluchu svedkov p. P. a p. D., tieto sťažovateľ neuplatnil v rámci podaného dovolania. Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatuje, že v časti tejto námietky, ktoré sťažovateľ mohol uplatniť, avšak neuplatnil v rámci podaného dovolania (nevyplyva to z jeho znenia), je ústavná sťažnosť neprípustná [§ 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde].

22. Sťažovateľ prezentoval aj názor, že konajúce súdy sa nevysporiadali s jeho tvrdením a tvrdením jeho bývalej manželky, že na nich bol vyvíjaný nátlak k podpisu zmluvy na sumu 157 000 eur, pričom išlo o nadhodnotenie reálnej poskytnutej pôžičky. Z rozsudku krajského súdu nevyplyva, že by prezentoval predmetnú námietku týkajúcu sa skutkového zistenia v podanom odvolaní, v nadväznosti na čo je aj táto časť ústavnej sťažnosti neprípustná [§ 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde].

23. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke o tom, že uložená výška trestu je „drakonická“, ústavný súd poukazuje na fakt, že túto námietku sťažovateľ žiadnym spôsobom nerozvíjal a žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu v tejto súvislosti neuplatnil. Neargumentoval ani uložením trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo o uložení takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin neprípúšťa. Ústavný súd akcentuje, že kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov, resp. strán konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 463/2018). Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej

podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019). Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti v zmysle § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre absenciu náležitostí ustanovených zákonom. Obdobný záver platí aj pre časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie čl. 47 ods. 3 ústavy, vo vzťahu ku ktorému absentuje akákoľvek ústavnoprávna argumentácia.

24. Ústavný súd považuje za potrebné doplniť, že je nevyhnutné dôsledne odlišovať úlohu ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd od iných orgánov verejnej moci, čo musí odrážať aj odôvodnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom nepostačuje argumentovať ani rovnakým metodologickým a obsahovým spôsobom, ako v konaní pred všeobecnými súdmi.

25. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 49 ústavy, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že tento nemá charakter základného práva a slobody, a konštatuje, že vyslovenie jeho porušenia je viazané na porušenie niektorého zo základných práv a slobôd, k čomu však v sťažovateľovom prípade nedošlo. Na základe uvedeného ústavný súd v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa čl. 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému sťažovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na jeho zastupovanie advokátom. Sťažovateľ predložil ústavnému súdu plnomocenstvo elektronickými prostriedkami, pričom plnomocenstvo udelené právnenému zástupcovi bolo podpísané len kvalifikovaným elektronickým podpisom právneho zástupcu sťažovateľa. Na elektronickú podobu splnomocnenia treba aplikovať ustanovenia zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“), pričom oprávnenie konať v mene účastníka konania sa preukazuje buď splnomocnením ako elektronickým dokumentom autorizovaným splnomocniteľom v zmysle § 23 zákona o e-Governmente, alebo, ak splnomocniteľ nemôže tento dokument autorizovať, vykonaním zaručenej konverzie pôvodného listinného splnomocnenia v zmysle § 35 ods. 2 zákona o e-Governmente. Autorizácia splnomocniteľom preukazuje autenticitu splnomocniteľa ako osoby, ktorá splnomocnenie udelila. Autorizácia splnomocnenia advokátom ako splnomocnencom nie je postačujúca, pretože preukazuje len autenticitu splnomocnenca, a teda skutočnosť, že advokát plnú moc prijal (m. m. II. ÚS 470/2018, I. ÚS 170/2020, II. ÚS 219/2021). Zároveň z predloženého plnomocnenstva vyplýva zastupovanie sťažovateľa v rozsahu porušenia označených práv „len“ postupom všeobecných súdov, a teda nie aj ich rozhodnutiami, ako sa toho domáha sťažovateľ v samotnom návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite ústavnej sťažnosti. V nadväznosti na výsledok konania ústavný súd nepristúpil v danej veci k odstraňovaniu uvedeného nedostatku. Predmetný postup zvolil z dôvodu procesnej ekonómie, keďže ani jeho prípadné odstránenie by podľa názoru ústavného súdu už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

